

Τσιγγάρων μηχανή κ' αντίρα και φωνή.

Φ.—Τι νάναι τούτο τάχατε, βρέ Περίκλετο λέρα,
που φέρει 'έδω πέρα,
και το φρουρουν μας;
έριπτοι και πεζοί;

Πώς τούτη συνοδεία
και τέτοια κουταφιά;

Τι τάχα νάναι τούτο, που μυστικό νομίζεις;
γιατί το συνοδεύει πεζών κι έριπτοι ομήνοσι
μη λαμπερός άδάμας κι 'έδω μετακομίζεται
καθώς και τής 'Αγγλίας ο Κόλλιναν έκείνος,
που λένε πως θαμνόνει και κουκουβάγιες μάτια
κι 'άπ' έλους πως ζυγίζει τα πρό πολλά καράτια;

Βεβαίως κάτι κρύβεται πολύπλοκο και σπάνιο...
μη παρ' έλπιδα τάχατε μάς κωλυθούν το δάνειο,
και σπύκουν γύρω του φρουροί πεζοί και καθβαλάρηδες,
γιατί φοβούνη 'έπιθεση από καμπόσους 'Αρηδες,
που με την έκκαθάριση και την νοσηλοημύρα
έγινε, Περίκλετο μου, το μάτι των μπακίρας;

Π.—Δέν είναι τίποτ' άπ' αυτά, βρέ Φασουλή μαζέτα...
θαρρό πως είναι μηχαναί, που βγάδουν ταγαρέτα,
κι αυτοί, που με τα χέρια των μάς φεμενάουν ταγαρά,
'σκηώθησαν κι 'άπρηγχαν μ' άλλλητό κι 'άντερα.

Κι' ό Βάρκας τώρα, Φασουλή, μά κι 'άλλα καπνοπώληδες,
τά μάλα φιλοπόλιδες,
εις τα καπνοπωλεία των έχουν περιπολία,
και λέε πως είναι Τράπεζαις και τα καπνοπωλεία.

Κι' άν μέσα 'άπεργίαις μικράς τε και μεγάλας
κι' αυτούς τους ταγαρέδες τους έβρουν άδαμάστους,
λένε πως ήλικίας θα προσκάλίσουν κι' άλλας
κι' από τας έφεδρείαις κι' από τους άγυμνάστους.

Φ.—Μόνο με χέρι γίνεται ταγάρο 'στην ένδειλεια,
μά τώρα πάλι θα μου πής: τον νού σου 'στην 'Αμείλια.
Π.—Θά το φωνάξω πάν'σ'ετ' αυτ'ά σου χασομέρη,
γιατί το ταγαρέτο σου δέν έρωτ'ές οάν βλάκας
άν τώχυ βγάλει μηχανή, κ'άν τώχυ κάνει χέρι,
μά θέλεις νάναι μοναχά ταγάρο τής άμάκας.

Φ.—Μή μου παραφορτώνομαι με τούτη την κυρία
και θα φλογίσουν χαστουκίαις την μούρη σου την κρούα.
Μη ρίμα δέν 'μπορώ να πώ, που να τελειών'εις έλας,
χωρίς άμείως να ρού'πής: τον νού σου 'στην 'Αμείλια.

Π.—'Εχε τον νού σου, Φασουλή...

Φ.—Πολλάς φοραίς μου τόπες,
μά πάμε να μαζέψουμε νέον ταγάρων γόπες.

Π.—Τόν νού σου 'στην 'Αμείλια...

Φ.—Τόν έχω, μη σέ μέλ'...

Π.—'Όσοε λοιπόν τρείς μάτουομαις 'στ' έλλινά σου μέλ'.

Δροσούλης ο μουσάτος κι' ο Τυδωρός ο φεσάτος.

Δρ.—'Όι πουγγουρούμ... καθίστα...

Τυδρ.—Μην ένδοχ'ήθε τόσο...

κ'εί σπουδαία πράγματα θα σας άνακαινώσει.

Δρ.—'Αφερμ, Μπέη... γιέλι μπουρντέ,
έλα, Ναμπη μου, πρό κοντά.

Τυδρ.—'Ηλα λαπόν, Βεζόρη μου, να σας πληροφορήσω

και μ' ένα τρόπο φιλικό να σας εξιστορήσω
πως σύχασαν τα πράγματα μες 'στην 'Αρκαυιά,
κι' έκείνος ό Γαζή Σερκίτ της έδωσε 'στ' αυτ'ά.

Δρ.—Πολύ μ' ένθουσιάζετε με τας πληροφορίας σας
κι' επικροτώ 'στών θριαμβών τής Αυτοκρατορίας σας.

Τυδρ.—Λοιπόν νοετώ κάθε νοός
πως τώρα με τούτ' 'Αλθανός
δέν θάχωμε κακό μπαλέ...

Δρ.—Χαίρω πολύ... χαίρ' όλα.

Τυδρ.—Βεζόρη, μ' έπεφόρτησαν ν' άνακαινώσω κι' άλλα,
πως ό στρατός κατάλαβε το Διάκοβο, την Σπάλα,
χωρίς αντίστασι καμμά κι' έμπόδιο κανένα...

Δρ.—'Αφερμ, Μπέη... 'στού στρατό προεφήσεις κι' από μένα.

Τυδρ.—Βεζόρη, μ' έπεφόρτησαν να σας είπω προς τούτας
πως τάρταρο το τάδωσε καθίνας 'Αρναούτης,
και σήμαρα δέν βρίσκεται σ' έπανκατότου χέρι
μητ' ένα παλτρούφικο και έζλινο μαχαίρι.

'Όπλα και πάλας και σπαθή τάχει το Κομητάτο.

Δρ.—Μεγάλως μ' εύχαριστήσε και τούτο το μαντάτο.

Τυδρ.—'Εάν είδαν, κ' άνοιμη, τόν Σερκίτ τάδωσαν 'στην φευγάλα,
κοντολογής τα πράγματα γόνιχα μέλι γάλα.

Δρ.—'Εχετε κι' άλλα οάν κι' αυτ'ά να μάς είπητε, Μπέη;

Τυδρ.—'Ας γράφουν δ'τι θέλωμε γραφεμάδες Εθρωπαίτοι,
κι' όποιος άσφάλεια ζήτει, Βεζόρη μου, σπανία,
δέν θα την έρωτ'ι πουθενά παρά 'στην 'Αλβανία.

Δρ.—'Όλα σας ήλθαν καλά...
Χαίρω πολύ... χαίρ' όλα.

Τυδρ.—Αυτ'ά σας λέγω φιλικώς,
και μάθητ' έμπιστευτι κ'ός,
δ'τι γυρίζει κι' ό Σερκίτ εις την Σαμπούλη με φόρα,
κι' 'ίως να γίνη Ναλαρχος και τής 'Αρμάδας τώρα.

Δρ.—Θέλω με τούτον τον Γαζή
να πηούμε τόν καρφ' μας.

Τυδρ.—Κι' έκείνος μ' εύχαριστήσι σας βεβαίως 'άκούση
πως θέλει νάναι φίλος του Βεζόρης και με μούα.

Δρ.—'Εν τούτοις ήθελα πολύ να μάθω τί συμβαίνει
και μες 'στην 'Υεμένη.

'Ενδιαφέρομαι κροδορ... (ό Μπέης τερροβήχει)

νι μάθω και γατ' του Σαγα τόν 'Αραβή Σέχη.

Τυδρ.—Σας χαιρετώ, Βεζόρη μου, κι' ή Τουρκική Προεβία.
θ' άνακαινώση πάληθ' και γατ' την 'Αραβία.

Δρ.—Κι' έγώ με λύπη, Μπέη μου, μεγάλην θα σας 'πώ
πως τώρ' άρκε ένέσκηψε πυκνή 'στών Ορωπώ,
'στού Κορσική, τόν Διάκοσι, και μέτα 'στην άνέκλιτα...

('Ο Περίκλετος εξοθεν: τον νού μας 'στην 'Αμείλια.)

Και καμπόσους ποσειλάς,
μ' άλλους λόγους άγγελίσαις.

Βγήκαν μικρά τραγοδία του Γιωτά του Μαράνου,
πλήρη πρωτοτυπίας κι' άντόχια στεφανού.

Νέα Τουρκία, δυνατή δράμ' 'Αθανασιάδη,
εις τών Τεχνών το θέατρον έπαίχθη 'στ' Παρία,
κι' έπιτυχία προφανής έπίστατε το βραδύ
αυτ'ής τής παραστάσεως έν κομπού συναβολοίς.

Συγχαρητήρια θερμά προς τόν Φωκάν Γεράσιμον,
χειροδργον μας διάσημον,
που προς χαράν τών φίλων του κι' όλης τής κοινωνίας
έξ έπιμόνου κατ' αυτ'άς συνηλθεν δοθεναίς.